

?Publireportatge Tous a TV3

«Quin sentit té utilitzar un espai tan valuós del 'prime time' de la televisió pública per a glossar les virtuts d'una empresa? Qui ho ha pagat això?»

Bibiana Ballbè entrevistant Rosa Oriol, a TV3 | TV3

Sí, un publireportatge i no gran cosa més. Al *Fora de sèrie* (<http://www.ccma.cat/tv3/fora-de-serie/>) de TV3 van emetre ahir un monogràfic sobre Tous a compte de la suposada entrevista que Bibiana Ballbè li havia de fer a Rosa Oriol, fundadora de l'empresa junt amb el seu marit Salvador Tous, que es va afegir a la conversa en la seva segona part. No vaig entendre el perquè de tot plegat. Quin sentit té utilitzar un espai tan valuós del *prime time* de la televisió pública per a glossar les virtuts d'una empresa? Qui ho ha pagat això? Ha desembutxacat alguna cosa Tous per aquest anunci de més d'una hora? Als responsables del programa els sembla bé? A l'emissora també? Aquest és el sentit del *Fora de sèrie*? Potser estic equivocat però jo diria que no, que l'essència del programa és descobrir facetes interessants dels entrevistats, aconseguir una proximitat especial, proposar un abordatge diferent, original, atrevit sobre la persona escollida.

Res de tot això es va esdevenir. Cap reflexió interessant va sortir de la boca de Rosa Oriol. Es notava d'una hora lluny que estava incòmoda, sense res rellevant a oferir-nos. La majoria de respostes es perdien en el buit, resultaven intranscendents o frívols: ?Hem democratitzat la joieria?. Perdó? L'entrevistadora jugava un paper complicat, gens agraït, molt forçat i no reaccionava davant l'absència total de respostes aprofitables. ?Ets tal qual?, ?Sense filtres?, ?Tot el que penses ho dius?, ?T'has perdut alguna cosa??. ?T'interessa la fama??...

Consideracions buides, preguntes fútils.

El programa dedicat a Rosa Oriol, a TV3. Foto: TV3

Van reunir el matrimoni amb les seves filles i tot va continuar igual. El reportatge sobre l'empresa anava avançant sense que res substancial aparegués en pantalla. Van parlar del famós osset emblema de la casa, una de les icones indiscutibles de la uniformització del (mal) gust que viu el nostre temps. Van parlar de la relació conjugal sembla ser que intensa, de com s'entenen i com es discuteixen. I va aparèixer en escena sor Lucía Caram en qualitat de coordinadora de projectes de la fundació Rosa Oriol. Ballbè la va començar a entrevistar a ella també mentre anaven amb cotxe. I un es preguntava a on havia d'anar a parar tot això. I va anar a parar a l'hort de la fundació. "Què hi ha aquí?", "Albergínies!", "Albergínies? Ah, molt bé!".

Està bé que es donin a conèixer iniciatives solidàries, les faci sor Lucía o qui sigui, però amb quina mirada? Què volem explicar? Amb quina intenció? Què significa aquest monogràfic? "Una monja amb arracades no em sembla correcte", va dir l'entrevistada en ser preguntada per si li havia regalat alguna joia a sor Lucía. Nivellàs.

"Quasi em va fer més il·lusió obrir la botiga del Passeig de Gràcia que el naixement de la meva primera néta". De veritat TV3 ha de dedicar espai tan valuós de la seva programació perquè algú digui aquestes coses? A qui li interessa això? Quin servei públic suposa? Quin entreteniment proposa? On és l'enriquiment, la profunditat, la millora social? No els veig per enlloc.

Al final de la conversa, asseguts en una terrassa de Manresa, l'entrevistadora va preguntar a

la parella: "Com heu superat els moments difícils?". Pregunta molt genèrica per a posar sobre la taula l'espinesa qüestió del seu gendre, que fa uns anys va matar un lladre intrús que s'havia colat a la finca familiar. Es notaven els equilibris de realització i de guió per salvar els mobles del mal plantejament del tema i que no se sentissin incòmodes. Tal i com havia passat al llarg de tota l'entrevista, cap reflexió útil va ser pronunciada, res que s'assemblés a cap voluntat de formular un pensament compartible socialment. I aquí es va acabar el programa. Impressionant. No donava crèdit a allò que acabava de veure.

Suposo, només suposo, que una part important de fer un programa de televisió és avaluar els objectius previs i els resultats obtinguts. Fer-ne un còmput, una ponderació, i valorar quina és la satisfacció obtinguda. També suposo, només suposo, que escollir els entrevistats d'un programa de televisió és una part molt important d'aquest procés. Preveure si donaran de si, documentar-se per a analitzar i preparar possibles abordatges, calibrar si val la pena, si és possible obtenir-ne coses noves, de profit, originals. O si, per contra, el perfil no és idoni perquè pot resultar molt estàtic, poc variat, ensopit, formulari... Preguntar-se "per què?", en definitiva. I si la resposta al "perquè" és "per fer-ne un publireportatge", llavors potser, només potser, convindria replantejar-se moltes coses.